

Naar den ærede Ordfører nu spørger mig, om jeg, skøndt jeg ikke kunde gaae med ham fra Begyndelsen, da vil havne med ham i denne Slutningstank, saa kan jeg for det Første svare, at jeg anseer dette for meget betænkeligt, da jeg ikke vel kan indsee, hvorledes det skulde være Rigsdagen muligt i indeværende Sammenkomst at enes om en saadan Tanke. Denne Tanke kræver, for at finde Anvendelse paa vore Forhold, i sin Gjennemførelse, saa megen Overveelse, at jeg ikke kan troe, at det skulde være muligt at forme den med nogenformhelst Tryghed for, at der ikke blev begaaet væsentlige Feil. Men jeg gaaer videre og siger, at jeg ikke kan nægte, at det for mig er et meget stort Spørgsmaal, om det kan være rigtigt paa den Maade at sammensmelte Borgerrepræsentantskabet og Magistraten, om det er rigtigt saaledes paa den ene Side forsaavidt at ophæve Magistratens Selvstændighed og paa den anden Side at udslutte Borgerrepræsentantskabets Selvstændighed, — om det virkelig skulde være rigtigt at lade den kongevalgte Dverpræsident saaledes blive Borgerrepræsentantskabets Formand. I ethvert Tilfælde er det mig aldeles klart, at der heri er en saadan Afvigelse fra den Tradition, som er tilstede her i Kjøbenhavn og er herskende i Communalbestyrelsen, at jeg vilde ansee det for særdeles betænkeligt at indlade sig paa den antydede Forandring, naar det ikke viste sig, at den ærede Forslagsstilleres Anskuelse i den Henseende havde flaaet ganske anderledes og dybere Rod, end der hidtil foreligger noget Beviis for, at den har gjort; den fremkom for os i Almindelighed mere som en „improviseret Tanke“ i en Slutningsrække af Betragtninger, og Ingen kan jo vide, hvorvidt den vil vinde Indgang her i Salen, naar den foreligger som et bestemt formuleret Forslag.

Naar den ærede Ordfører derimod spurgte, hvorfor jeg ikke kunde slutte mig til Fleertallets Forslag, saaledes som det foreligger, saa er det jo et Punkt, hvorom vi tidligere have verlet saa mange Ord, at jeg neppe behøver at tilføie Mere end et Par Bemærkninger. Jeg troer klarest at kunne betegne de forskellige

Standpunkter, hvorpaa vi staae, ved at holde mig til Dverpræsidentens Stilling. Den ærede Ordfører lægger megen Vægt paa Dverpræsidentens Myndighed og synes at antage, at igjennem den Indflydelse, som han kan udøve, er der vundet al den Sikkerhed for en god communal Udvikling, som kan ønskes; ja, deri ligger netop den væsentlige Uoverensstemmelse mellem os; jeg opfatter paa ingen Maade Dverpræsidentens Stilling saaledes. Saaledes som Dverpræsidenten i Lovforslaget er stillet, staaer han med den Magt, som er nødvendig, for at han kan modvirke ligefremme communale Udskielser, men han skal forsaavidt virke negativt, med Undtagelse af de enkelte Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om ligeoverfor Communalbestyrelsen at fremtvinge ligefrem i Lovgivningen hjemlede Forpligtelser. Men dermed er ingenlunde den gode Udvikling sikret; det er ingenlunde Tanken, og det bør heller ikke være Tanken, at Dverpræsidenten ved at benytte denne sin Myndighed til at indbringe en Sag for vedkommende Minister skal tage Initiativet til gavnlige Foretagender i Communens Interesse; det er ingenlunde Meningen, at Bestemmelsen paa den Maade skal kunne komme til Anvendelse, at man ad den Vej skal faae Virksomheden, Energien, Driftigheden og Dygtigheden frem; det vilde være en yderst uheldig, en meget forkeert Maade, ja, det vilde være en aldeles umulig Maade; — ad den Vej vilde aldrig nogen Dverpræsident kunne gavne Communen, ad den Vej vilde aldrig nogen Minister støtte ham. Dersom Dverpræsidenten i Forbindelse med Borgermestrene skal kunne virke til Gavn for Communen, og dersom han skal kunne tage Initiativet, saa maa det være ved at gaae til Borgerrepræsentanterne, men sandelig ikke ad Statstilsynets Vej. Selv om der ikke foreligger en Beslutning af Communalbestyrelsen, mod hvilken Dverpræsidenten kan eller bør optræde i Kraft af Loven, saa kan der være store Brøst paa det communale Omraade, som ikke kunne ventes afhjulpne, medmindre den communale Styrelse er hensigtsmæssigt indrettet. Her er ikke Spørgsmaal om at vælge imellem det absolut Fordærvelige, det Lovstridige paa